

De uitgekookte frequenties van Vrouwenraets

De combinatie van Oosterse mystiek en Westerse massacultuur binnen een watervlugge choreografie, maakt Gotra Ballet verfrissend, poëtisch en humoristisch tegelijkertijd. *Finding Frequency* bestaat uit drie delen waarbij de polariteit tussen man en vrouw de rode draad vormt. De uitgelezen muziek keuze van choreograaf Vrouwenraets' zorgt voor een duivelse frasering.

“De sekte van minnaars”, zo schreef Rumi, “verschilt van alle andere; minnaars hebben een heel eigen religie en geloof”. Deze middeleeuwse sufi wijsheid vat Gotra's voorstelling *Finding Frequency*, gezien in de AINSI Maastricht, goed samen. De uit Heerlen afkomstige Vrouwenraets biedt ons een virtueuze inkijk in de psyche van de mens die zich als een pelgrim tevergeefs stort op de liefde. Dat juist de mannen het zwaar te verduren krijgen, heeft misschien wel met de vrouwelijke blik te maken die de choreograaf in zijn stukken legt.

Het tweede deel start met een aanzwellend wolvengejank en drie duistere vrouwen die zich rond een Aziatische jongeman bewegen. Dan ineens horen we Shostakovich' 8^e strijkkwartet ijzingwekkend en resoluut door de zaal galmen. Na een spectaculaire, en van de dansers veeleisende achtbaanrit, breekt de duistere spiegel die Vrouwenraets ons voorhoudt. De alomtegenwoordigheid van de muziek doet zijn werk: “You are my sunshine” van Doris Day knalt door de speakers en de dansers vallen van hun geloof.

Het slotdeel “Koffie Verkeerd” begint lichtvoetig maar ontaardt in een prachtige scène die nog het meest wegheeft van het World Wrestling uit de VS. We zien we een man en een vrouw elkaar verleiden, verbitteren en verwoesten. Het lieflijke decor bestaat uit twee caféstoelen en een tafeltje. De zweetparels druppelen rijkelijk op het rondzwierende tafeltje terwijl een geflipt en manisch “Where is my mind” van de Pixies, de nauwgezette choreografie van een duivelse frasering voorziet.

De toeschouwers in de AINSI ondergaan gewillig de loutering. Omdat het script zo pijnlijk herkenbaar is en dicht op de huid zit heeft het haast iets voyeuristisch. Maar Vrouwenraets bespeeld niet alleen als begaafd choreograaf, maar zeker ook als DJ zijn publiek. Met zijn uitgekookte frequenties en timing raakt hij alle zintuigen van de toeschouwers. De danser (m) krijgt een koude douche, de sekte van minnaars wordt ontmantelt en de zee weer teruggeroepen. Het publiek geeft een staande ovatie terwijl de donkere en doorleefde stem van Louis Armstrong ons toezingt: “What a wonderful World...”

